

Arrest

nr. 114 096 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 1 december 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 september 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad van State van 13 juni 2013 met nr. 223.889 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 augustus 2012 met nr. 85 595 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In hoofde van de eerste verzoekende partij, ingevolge diens aanvraag op 13 april 2011 als beschikker over voldoende bestaansmiddelen op grond van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet, werd op 23 september 2011 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, in essentie omdat niet zou blijken dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor zichzelf, zijn echtgenote en vier kinderen om te voorkomen

dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. In hoofde van de echtgenote van de eerste verzoekende partij, tweede verzoekende partij, werd eveneens op 23 september 2011 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die gestoeld is op het feit dat aan haar echtgenoot, in functie van wie zij haar aanvraag had ingediend, het verblijf werd geweigerd en zij zich dus niet bij hem kan voegen zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissingen luiden als volgt :

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 13.04.2011 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tot staving van zijn aanvraag leverde betrokkene een attest van de Hulpkas voor Ziekte-en Invaliditeitsverzekering (HVIZ), een informatiefiche (mbt de uitkeringen tussen 03.05.2009 en 31.03.2011) van de Hulpkas voor Ziekte-en Invaliditeitsverzekering en bankuittreksels (van BNP Parisbas Forts op naam van [I.M.]-echtgenote van betrokkene) met vermelding van de inkomsten voor februari en maart 2011. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de burgemeester wegens onvoldoende staving op 01.08.2011, aan de hand van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing werd aan betrokkene betekend op 10.08.2011.

Betrokkene kreeg uiterlijk tot 09.09.2011 om de ontbrekende documenten aan te leveren.

Uit het administratief dossier is gebleken dat betrokkene op 17.08.2011 een verklaring van de Hulpkas voor Ziekte-en Invaliditeitsverzekering (dd. 11.08.2011) aanleverde. Aan de hand van dit document kon blijken dat aan betrokkene van 03.05.2010 tot heden (nl., 11.08.2011) en verder' invaliditeitsuitkeringen werden toegekend. Nergens uit deze verklaring kan echter afgeleid worden dat betrokkene deze uitkering, momenteel, nog geniet. Het voorgelegde document vermeldt wel een dagbedrag, maar geen periodiciteit voor de betaling van de uitkering naar de toekomst toe. Bijgevolg is niet aangetoond dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40§4, eerste lid 2° en het tweede lid van de wet van 15/12/1980 nl. dat hij kan voorkomen ten laste te vallen van het : sociale bijstandsstelsel van het Rijk als beschikker van bestaansmiddelen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient immers rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van de inkomsten. De aard van de inkomsten zijn dusdanig onzeker dat er niet is aangetoond dat betrokkene kan voorkomen ten laste te zullen vallen van het sociale bijstandsstelsel.

Uit de gegevens van het rijkregister is gebleken dat betrokkene zijn echtgenote en vier kinderen ten laste heeft.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene, gezien zijn persoonlijke situatie, over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor zichzelf en zijn gezin om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bestandstelsel van het Rijk. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn (zie art. 40 §4 - 2° en 3° van de wet van 15/12/1980).

Derhalve kan dan ook het verblijf van meer dan drie maanden niet worden toegestaan.“

En:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie :

Aan de echtgenoot, [M.G.], in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf het verblijf geweigerd op 13.09.2011.

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij hem voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht wordt daarom aan betrokkene geweigerd.

1.3. Op 1 december 2011 hebben verzoekende partijen tegen voormelde beslissingen een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 85 595 van 3 augustus 2012 werden voormelde beslissingen door de Raad vernietigd. Op 13 juni 2013 heeft de Raad van State evenwel bij arrest nr. 223.889 voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. De zaak wordt thans behandeld door een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Over de gegrondheid

2.1.1. In een eerste middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 51, §3, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder verwijten zij de verwerende partij machtsafwending.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij zelf in haar beslissing stelt dat een verklaring van inschrijving werd aangevraagd op 13 april 2011. De verzoekende partijen stellen vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen op 23 september 2011. De verzoekende partijen lezen artikel 51, §3, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit als volgt : *“indien binnen de termijn bepaald in het vorige lid (zijnde 5 maanden) geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, wordt de betrokkene in het bezit gesteld van inschrijving overeenkomstig bijlage 8.”* Derhalve dienden de verzoekende partijen ten laatste op 14 september 2011 in het bezit te worden gesteld van een bijlage 8. De verzoekende partijen stellen vast dat dit niet gebeurd is. De administratie heeft dus haar eigen koninklijk besluit niet nageleefd. Het is duidelijk dat zij gebonden is door haar eigen besluiten. Dit is volgens de verzoekende partijen een schoolvoorbeeld van machtsafwending. De verwerende partij heeft geen bijlage 8 afgegeven omdat zij niet wenst dat de verzoekende partijen (afkomstig van de MOE-landen) een verblijf zouden ontvangen. Het is in de algemene media overduidelijk dat het stadsbestuur geen bijkomende burgers van de MOE-landen wenst. Het gaat zelfs zo ver dat indien de verzoekende partijen een verklaring tot inschrijving vragen, zij drie maanden moeten wachten om hun verklaring van inschrijving te kunnen doen. De stad Gent doet er alles aan om burgers uit de MOE-landen hun rechten conform artikel 18, lid 1 EG-verdrag bepaalde recht om op het grondgebied te verblijven, te beperken. De stad Gent weet dit maar ze wachten op een veroordeling. Doch dit gaat buiten het bestek van deze zaak. De verzoekende partijen willen dit de Raad niettemin meegeven. De verwerende partij weet heel goed wat er staat in artikel 51, §3, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. Zij dient dan ook te motiveren waarom zij binnen de termijn van 5 maanden geen bijlage 8 heeft afgegeven. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 51, §3, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit zijn dus geschonden. Bovendien is er sprake van machtsafwending.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51, §3, derde lid van het Vreemdelingenbesluit, dat op het ogenblik van de bestreden beslissingen luidde als volgt:

“§ 1.- De gemeente kan het recht op verblijf erkennen in de gevallen vermeld onder :

1° artikel 50, § 2, 1°;

2° artikel 50, § 2, 2°;

3° artikel 50, § 2, 4°, voor zover het bewijs van de voldoende middelen van bestaan geleverd wordt door middel van een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering waarover de betrokkene in eigen hoofde beschikt;

4° artikel 50, § 2, 5°;

5° artikel 50, § 2, 6°, voor zover het gaat om een echtgenoot, een partner met een geregistreerd partnerschap gelijkwaardig met het huwelijk, of een bloedverwant in neergaande lijn jonger dan 21 jaar, en voor zover de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewezen werd door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In dit geval wordt de betrokkene onmiddellijk in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document, vergezeld van de bewijzen bedoeld in artikel 50, § 2, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

§ 2.- Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na afloop van deze bijkomende termijn nog steeds niet alle vereiste documenten werden overgemaakt, levert het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten af overeenkomstig het model van bijlage 20.

§ 3.- In de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2, wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister, binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn bepaald in het vorige lid geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, wordt de betrokkene in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8.

Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt de burger van de Unie van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

§ 4 {..}”

In zijn arrest van 13 juni 2013 nr. 223.889 oordeelt de Raad van State het volgende inzake de schending van artikel 51, § 3 van het Vreemdelingenbesluit:

“Artikel 51, §1, 1, van het Vreemdelingenbesluit heeft betrekking op de gevallen waarin de gemeente het recht op verblijf kan erkennen. Artikel 51, § 2 regelt het geval waarin de gemeente het recht op verblijf zonder een bevel om het grondgebied te verlaten weigert, met name wanneer de betrokkene binnen een termijn van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt. Indien de betrokkene na afloop van een bijkomende termijn van één maand nog niet alle documenten heeft overgemaakt, neemt de gemeente een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 51, §3 bepaalt dat de staatssecretaris in de andere gevallen dan deze bedoeld in §1 en §2 een beslissing neemt binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

Te dezen heeft de gemeente eerst op 1 augustus 2011 een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, met de mededeling dat de betrokkene over een bijkomende termijn tot 9 september 2011 beschikt om alsnog bepaalde documenten over te maken.

Het gaat dus duidelijk om een toepassing van artikel 51, §2, van het Vreemdelingenbesluit. De in §3, eerste lid voorziene vervalltermijn van vijf maanden voor de staatssecretaris om een beslissing te nemen is niet van toepassing, precies omdat het niet om ander geval dan bedoeld in §2 gaat. Hierin wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de gemeente nadien geen eindbeslissing (weigering) heeft genomen : in dat geval zou immers geen beslissing van de staatssecretaris meer moeten volgen.”

2.1.4. Als gevolg van het bovenstaande is het eerste middel, waarin verzoekers aanvoeren dat de termijn van vijf maanden voorzien in artikel 51, § 3 van het Vreemdelingenbesluit van toepassing is, ongegrond. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 50, §2, 4° a) van het Vreemdelingenbesluit juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partijen stellen vast dat de uitkering van de eerste verzoekende partij 50,25 euro per dag bedraagt. Dit betekent dus ongeveer 1306,50 euro per maand. Dit is inderdaad een uitkering die valt onder artikel 50, §2, 4° van het Vreemdelingenbesluit, namelijk bestaansmiddelen die de verzoekende partij daadwerkelijk verkrijgt via een derde.

De verzoekende partijen verwijzen opnieuw naar hun stuk 2. Dit stuk stelt duidelijk dat de eerste verzoekende partij op 11 augustus 2011 recht heeft op een dagbedrag van 50,25 euro vanaf 3 mei 2010 tot en met heden en verder. Het woord ‘verder’ betekent dat de eerste verzoekende partij iedere dag van de week met uitzondering van een zondag of een feestdag een bedrag van 50,25 euro ontvangt. De motivering van de bestreden beslissing die als volgt stelt : *“Aan de hand van dit document kon blijken dat aan betrokkene ‘van 3 mei 2010 tot heden (nl. 11 augustus 2011) en verder’ invaliditeitsuitkeringen werden toegekend. Nergens uit deze verklaring kan echter worden afgeleid dat betrokkene deze uitkering, momenteel, nog geniet. Het voorgelegde document vermeldt wel een dagbedrag maar geen periodiciteit voor de betaling van de uitkering naar de toekomst toe”*, houdt totaal geen steek.

De verwerende partij stelt dat er geen periodiciteit te vinden is in stuk 2. Er staat nochtans vermeld ‘dagbedrag’. Dus zoals hierboven gezegd ontvangt de verzoekende partij dagelijks een bedrag. De periodiciteit is dus uitgedrukt in dagen.

De argumentatie dat uit de verklaring niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij momenteel deze uitkering nog geniet, grenst ook aan het onwaarschijnlijke. Het stuk 2 stelt duidelijk : heden en verder. Het woord verder wordt door ieder redelijk denkend mens gezien als dat de verzoekende partij ook na 11 augustus 2011 deze uitkering van 50,25 euro ontvangt.

Bovendien dient de Dienst Vreemdelingenzaken het document volledig te lezen. De verzoekende partij is arbeidsongeschikt in de zin van artikel 100 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 (+66%). Het is dan ook duidelijk dat deze arbeidsongeschiktheid niet op enkele dagen tijd (document dateert van 11 augustus 2011 en de bestreden beslissing van 23 september 2011) over zal zijn.

Enkel volledigheidshalve wenst de verzoekende partij te verwijzen naar het stuk 3. Het betreft het rekeninguittreksel van 28 september 2011 en dat van 27 oktober 2011 waaruit blijkt dat de verzoekende partij nog steeds een bedrag van 1332,50 euro per maand ontvangt. De Dienst Vreemdelingenzaken had ook aan de verzoekende partijen op 23 september 2011 kunnen vragen om een rekeninguittreksel voor te leggen waaruit blijkt dat zij maandelijks deze uitkering ontvangen. De motivering van de bestreden beslissingen is niet deugdelijk.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing stellen de verzoekende partijen dat het duidelijk is dat deze tweede bestreden beslissing een gevolg is van de eerste bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing is aldus de bijzaak die de hoofdzaak volgt. Indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd dient dus ook de tweede bestreden beslissing te worden vernietigd.

2.2.2. De verzoekende partijen dienden op 13 april 2011 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie en “beschikker van voldoende bestaansmiddelen”. In dat geval is artikel 40 , § 4, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing dat luidt:

{..}

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

{..}

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

{..}

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing twee determinerende motieven bevat, in die zin dat elk van deze motieven op zich volstaat om de beslissing te kunnen dragen. Enerzijds motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris dat de aard en de regelmaat van de inkomsten dusdanig onzeker zijn zodat er niet is aangetoond dat betrokkene kan voorkomen ten laste te zullen vallen van het sociale bijstandstelsel, en anderzijds dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene, gezien zijn persoonlijke situatie, over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor zichzelf en zijn gezin om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bestandstelsel van het Rijk. De eerste verzoekende partij heeft immers een echtgenote en vier kinderen ten laste, wat zij overigens niet betwist.

De Raad merkt op dat de verzoekende partijen hun betoog enkel toespitsen op het eerste determinerend motief. Los van de vraag of de kritiek van de verzoekende partijen op dit motief terecht is of niet, voeren zij dus geen enkel argument aan tegen het tweede determinerend motief, dat eveneens op zich volstaat om de eerste bestreden beslissing te kunnen dragen.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de eerste bestreden beslissing onder meer als volgt : *“(…) Uit de gegevens van het rijkgeregister is gebleken dat betrokkene zijn echtgenote en vier kinderen ten laste heeft. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene, gezien zijn persoonlijke situatie, over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor zichzelf en zijn gezin om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bestandstelsel van het Rijk. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn (zie art. 40 §4 - 2° en 3° van de wet van 15/12/1980). (…).”*

De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet argument aan tegen het motief van de eerste bestreden beslissing dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor zichzelf en haar gezin ten einde te voorkomen ten laste te zullen vallen van het sociale bijstandstelsel. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze besliste dat *“(…) Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene, gezien zijn persoonlijke situatie, over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor zichzelf en zijn gezin om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bestandstelsel van het Rijk (…).”*, of met andere woorden, verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het inkomen van 1306,50 euro per maand voldoende is om met een echtgenote en vier kinderen ten laste, niet ten laste te zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het tweede middel is derhalve ongegrond.

2.2.3. Aangezien de verzoekende partijen geen grond voor vernietiging van de eerste bestreden beslissing hebben opgeworpen, en deze dus in het rechtsverkeer blijft, blijft ook de tweede bestreden

beslissing in het rechtsverkeer. Zij is immers een volgbeslissing van de eerste, en bovendien voeren de verzoekende partijen geen aparte middelen aan tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER